

Arrest

nr. 53 622 van 22 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HENDRICKX loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Arabische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn van Najaf (Zuid-Irak) waar u als zelfstandig elektricien zou hebben gewerkt. Eind 2004 zou uw broer Adel als tolk bij de Amerikanen in Najaf zijn beginnen werken. In 2006 zou uw broer u gevraagd hebben om als elektricien een aantal opdrachten voor de Amerikanen uit te voeren. U zou vervolgens gedurende twee maanden, met tussenpauzes, op twee Amerikaanse legerbases in de stad Najaf hebben gewerkt. Begin 2007 zouden onbekende personen, die zich voorstelden als leden van het Mehdi-leger, bij u thuis zijn langsgeweest en u een dreigbrief overhandigd hebben. In deze

brief, afkomstig van Ansar al Sunna, zouden u en uw broer met de dood zijn bedreigd omwille van jullie samenwerking met de buitenlandse troepen. Sinds januari 2007 zouden u en uw broer ook telefonisch zijn bedreigd. Op 3 maart 2007 zou onderweg naar huis door onbekende personen in een auto zijn gesleurd en meegenomen. U zou vervolgens gedurende 12 dagen zijn vastgehouden en mishandeld. Nadat uw vader 10.000 US dollar losgeld betaalde zou u zijn vrijgelaten. U zou na uw vrijlating nog éénmaal telefonisch zijn bedreigd, maar ten aanzien van uw broer zouden de bedreigingen zijn blijven voortduren. In 2007 zou tevens een vijftal pogingen zijn ondernomen uw broer te doden. Eind 2007 zouden in een dreigtelefoon ook de kinderen van uw broer met de dood zijn bedreigd. Uw broer zou hierop zijn werk bij de Amerikanen hebben stopgezet en met zijn gezin naar Basra zijn verhuisd. Sindsdien leeft hij er ondergedoken bij familie van zijn echtgenote. Uzelf zou eind 2007 – begin 2008 uw werk als elektricien hebben stopgezet en, uit vrees dat men u in Najaf alsnog zou vinden, als taxichauffeur tussen Bagdad en Najaf zijn beginnen werken. U zou in die periode afwisselend in uw wagen in Bagdad en ondergedoken bij uw familie of schoonfamilie in Najaf verbleven hebben. Midden december 2009 zou u in Najaf, toen u benzine wou kopen voor uw wagen, onbekende personen op een motorfiets op u hebben zien afkomen. Daar u voelde dat er iets zou gebeuren, zou u zijn weggelopen. Daarop zouden deze onbekende personen u beschoten hebben. U zou vervolgens een woning zijn binnengevlucht en zo aan uw belagers zijn kunnen ontkomen. U zou hierna direct naar het politiekantoor van Lofa zijn gegaan om klacht in te dienen. De agenten zouden met u zijn meegegaan naar de plaats van het misdrijf om de feiten vast te stellen, doch uw klacht zou geen gevolg hebben gekend. Na dit incident zou u beslist hebben Irak te verlaten. U zou gedurende 40 à 45 dagen bij uw familie zijn ondergedoken en op 26 januari 2010 Irak verlaten hebben en richting Istanbul zijn gereisd. Na drie dagen zou u vanuit Istanbul met een vrachtwagen naar België zijn verder gereisd waar u op 7 februari 2010 zou aangekomen zijn en op 8 februari 2010 indiende. Na uw aankomst in België zou u hebben vernomen dat men nog steeds naar u op zoek is. Zo zouden onbekende personen in het kapsalon van uw schoonbroer naar u zijn komen vragen alsook zouden ze meermaals met hun wagen in de straat van uw schoonouders gesignaleerd zijn.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer : uw identiteitskaart, dd. 7/6/2010 uitgereikt te Najaf, een kopie van een oude identiteitskaart, dd. 12/8/2009, uitgereikt te Najaf, een kleurenkopie van uw voedselrantsoenkaart, dd. 2009, een kleurenkopie van woonstkaart, dd. 25/8/2009, uw huwelijksakte, dd. 2001 uitgereikt te Najaf, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, dd. 18/1/1992 uitgereikt te Najaf, een kleurenkopie van een badge van L3 – Communications op naam van (A.A.J.), een kopie van een attest ter bevestiging van het feit dat (A.A.J.) werkzaam was voor de Amerikanen, dd. 2006, een kopie van een attest ter bevestiging van het feit dat (A.A.J.) werkzaam was voor de Amerikanen, dd. 2005, een kleurenkopie van een tolkenbadge op naam van (A.A.J.), geldig tot 31/12/2006, een kopie van een foto van (A.A.J.) in het gezelschap van twee Amerikaanse militairen, een kleurenkopie van een certificate of appreciation op naam van (A.A.J.) een een kopie van een dreigbrief.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent doorheen uw verklaringen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Zo moet er vooreerst worden gewezen op een aantal ongerijmdheden in uw opeenvolgende verklaringen, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op de helling komt te staan. Tijdens uw gehoor op het CGVS stelde u aanvankelijk dat er voor uw ontvoering één moordpoging was op uw broer en dat zich, na uw ontvoering, nog drie of vier pogingen voordeden (zie gehoorverslag CGVS p. 20). Wanneer u op wordt gewezen op het feit dat u bij het invullen van de vragenlijst had aangegeven dat er voor uw ontvoering twee moordpogingen, ontkent u uw eerdere verklaringen afgelegd op het CGVS. U wijzigt vervolgens uw verklaringen en haalt bijgevolg een nieuwe versie van de feiten aan. Zo merkte u op dat er voor uw ontvoering twee pogingen waren uw broer te doden en dat er, na uw ontvoering, nog één of twee moordpogingen plaatsvonden (zie gehoorverslag CGVS p. 21). Een moordpoging op uw broer kan echter bezwaarlijk als een detail worden beschouwd. Gezien u zich beroept op de werkzaamheden van uw broer en uzelf voor de Amerikanen en de problemen die jullie hierdoor zouden hebben gekend, is het dan ook geenszins onredelijk van u te verwachten dat u coherente verklaringen kan afleggen inzake het aantal pogingen die plaatsvonden om uw broer te doden, temeer daar het om zeer ernstige feiten gaat.

Daarnaast legde u ook tegenstrijdige verklaringen af omtrent de periode waarin uw broer werd bedreigd, zijn werkzaamheden voor de Amerikanen stopte en naar Basrah verhuisde. Zo stelde u aanvankelijk meermaals dat uw broer begin 2007, omwille van de bedreigingen, zijn werk voor de buitenlandse troepen stopzette en naar Basrah verhuisde (zie gehoorverslag CGVS p. 9 en 11). Later merkte u op dat uw broer pas eind 2007 zijn werk voor de Amerikanen stopzette en, omwille van de bedreigingen, eind 2007 naar Basrah verhuisde (zie gehoorverslag CGVS p. 20). In navolging van bovenstaande kan ook hier worden opgeworpen dat van u minstens kan worden verwacht dat u zou

weten of uw broer, net als u, "slechts" gedurende de eerste maanden van 2007 problemen kende waarna hij zijn werk en woonplaats verliet, dan wel of hij gedurende ongeveer één jaar werd bedreigd alvorens hij zijn werk stopzette en naar Basrah vertrok. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts moet ook worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs heeft voorgelegd omtrent uw werkzaamheden bij de Amerikanen. Deze activiteiten, samen met de werkzaamheden van uw broer als tolk voor de Amerikanen, liggen nochtans aan de basis van de problemen die u aanhaalde. Betreffende de werkzaamheden van uw broer heeft u slechts kopies van documenten voorgelegd zoals attesten, badges, en dergelijke. Echter, gezien het makkelijk te vervalsen karakter van kopies, kan aan deze documenten geen bewijswaarde worden toegekend. Gezien uw verklaringen dat de werkzaamheden van uzelf alsook van uw broer dé aanleiding vormden voor uw vlucht uit Irak, is het dan ook geenszins onredelijk van u te verwachten dat u hieromtrent enige bewijskrachtige stavingsstukken zou voorleggen.

Voorts dient te worden gewezen op een aantal eigenaardigheden in uw verklaringen waardoor bijkomend vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo is het vooreerst merkwaardig dat u pas sinds begin 2007, ongeveer een jaar nadat u uw werkzaamheden voor de Amerikanen beëindigde, juist omwille van deze werkzaamheden werd bedreigd. Uw verklaring hiervoor kan allesbehalve overtuigen. U zegt dat 2006 heel kalm was en niemand durfde bedreigen. Echter, begin 2006 is het sektarische geweld in Irak losgebarsten waardoor men bezwaarlijk kan stellen dat de rust van 2006 verhinderde dat milities geen bedreigingen zouden uiten. Daarenboven is het hoogst bevreemdend dat u, die zelf slechts gedurende twee maanden af en toe als elektricien voor de Amerikanen opdrachten uitvoerde, uw land van herkomst uit vrees voor uw leven dient te verlaten terwijl uw broer, die een drietal jaar als tolk voor de Amerikanen heeft gewerkt, erin slaagt zich elders in Zuid-Irak (Basrah) te vestigen waar hij reeds meer dan twee jaar zonder problemen kan leven. Uw stelling dat uw broer er bij familie van zijn echtgenote verblijft en er tot op heden nog steeds niet in geslaagd is het land te verlaten, wijzigt niets aan bovenstaande. Bovendien slaagde u er wel in om uw vertrek uit Irak in een periode van 40 à 45 dagen te regelen. Dat uw broer er na ruim twee jaar nog steeds niet in geslaagd zou zijn land van herkomst te verlaten lijkt dan ook weinig aannemelijk en doet vragen rijzen omtrent zijn intentie om effectief Irak te verlaten en de ernst van zijn vrees. Dit alles kan allerminst overtuigen dat u, omdat u begin 2006 gedurende twee maanden als elektricien af en toe een opdracht voor de Amerikanen uitvoerde en omwille van uw broer, geen andere mogelijkheid had en bijgevolg, omwille van een gegronde vrees voor vervolging, uw land van herkomst diende te verlaten.

Met betrekking tot de huidige verblijfplaats van uw broer moet trouwens worden vastgesteld dat u hieromtrent bevreemdende verklaringen heeft afgelegd. Zo verklaarde u aanvankelijk, toen u werd gevraagd waar uw familieleden momenteel verblijven, dat uw broer in Najaf, meer bepaald in de Wafa wijk woont (zie gehoorverslag CGVS p.4). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat dit niet overeenkomt met uw verklaringen als zou u reeds drie jaren in Basra wonen omwille van jullie problemen, kan u geen afdoende verklaring geven. U geeft alleen aan dat het adres in Wafa zijn oude woonplaats was (zie gehoorverslag CGVS p.9). Er kan echter worden verwacht dat u onmiddellijk had kunnen aangeven dat uw broer in Basra woonde.

De ernst van de door u ingeroepen vrees wordt bijkomend ondermijnd door volgende vaststelling. Zo stelde u enerzijds dat u, na uw ontvoering, besliste niet langer als elektricien te werken uit vrees dat men u dan makkelijker zou kunnen lokaliseren en doden (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Dit strookt echter niet met de vaststelling dat u vervolgens gedurende tweeënhalf jaar als taxichauffeur tussen Najaf en Bagdad werkte. Gezien uw werk als taxichauffeur nam u bijgevolg openlijk deel aan het publieke leven en kwam u met veel mensen in contact. Dat u, die beweert te vrezen voor uw leven, kiest voor een job waarbij u dagelijks in het openbaar verschijnt, dagelijks mensen moet vervoeren zonder te weten wie deze personen zijn of zicht te hebben op hun intenties én uzelf hierdoor bijgevolg blootstelt aan eventuele contacten met uw belagers, brengt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen en beweerde vrees voor vervolging danig in het gedrang.

Aangaande de beschieting waar u in december 2009 ten slotte het slachtoffer van zou zijn geweest kunnen eveneens een aantal bedenkingen worden gemaakt. In navolging van bovenstaande is het vooreerst merkwaardig dat u gedurende tweeënhalf jaar als taxichauffeur in het openbaar komt en deelneemt aan het publieke leven zonder ook maar één keer door leden van de terroristische groepering, waarmee u reeds sedert begin 2007 problemen kende, te zijn opgemerkt. Dit is des te merkwaardiger temeer daar u zelf uitdrukkelijk verklaarde dat de personen met wie u voordien problemen kende van alles op de hoogte zijn (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Vanuit deze optiek én gelet op het feit dat uw belagers uw adres kenden, eg. begin 2007 werd een dreigbrief bij u thuis afgeleverd, ze de mogelijkheid hadden om uw familie te contacteren, eg. uw ontvoerders contacteerden uw vader met de vraag om losgeld te betalen voor uw vrijlating, is het zeer bevreemdend

dat uw belagers u niet eerder zouden gevonden hebben indien ze daadwerkelijk naar u op zoek zijn om u te "straffen" voor uw werkzaamheden met de Amerikanen in 2006. Uw uitleg hiervoor, als zouden ze u eerst een beetje een gevoel van onveiligheid wilden geven, is niet overtuigend (zie gehoorverslag CGVS p.21). Uit uw verklaringen blijkt daarenboven ook nergens dat u, gedurende de tweeënhalf jaar dat u als taxichauffeur werkte, nog door de terroristen werd gezocht of bedreigd. Rekening houdend met bovenstaande lijkt het dan ook weinig aannemelijk dat men plots, na tweeënhalf jaar alsnog een poging zou ondernemen u te doden.

Tot slot kan hierbij nog worden opgemerkt dat u ook aangaande deze schietpartij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen. U verklaarde nochtans dat u klacht ging indienen bij de politie, waarna deze terplaatse kwam en een verslag opstelde van het gebeurde. Dat u desondanks niet in de mogelijkheid bent enig bewijs omtrent deze aanslag op uw leven voor te leggen, zet uw geloofwaardigheid nog verder op de helling. Het is immers, zelfs voor een land als Irak, niet onredelijk te verwachten dat de politie u in het bezit kan stellen van een afschrift van uw klacht en / of de vastellingen op de plaats-delict.

Gelet op bovenstaande zijn er onvoldoende aanwijzingen om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De vluchtelingenstatus kan u bijgevolg niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak - Actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak" dd. 20 mei 2010). De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over heel het Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen o.a. in Bagdad in de aanloop naar de parlementsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Bagdad en omgeving gestegen. Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt zijn beschietingen ('drive-by-shootings', schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier- en raketaanvallen en de vernietiging van infrastructuur regelmatig voor.

De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend. In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag.

De situatie in de drie meest zuidelijke gebieden van Irak is relatief stabiel. In 2008 vonden daar geen noemenswaardige incidenten plaats. In het Zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiitische militante groepen in het Zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele aanslagen in het Zuiden die gericht waren op sjiitische burgers.

Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheidssituatie in het zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Iraakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Iraakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het

risico op individuele basis (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p.18 – p.21).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat zij actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen. U komt uit de stad Najaf in de provincie Najaf in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Najaf in de provincie Najaf actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Najaf aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten volstaan niet om bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Uw identiteitskaart, dd. 2010 en de kopies van uw identiteitskaart, dd. 2009, uw nationaliteitsbewijs, uw voedselrantsoenkaart en woonkaart bevestigen enkel uw identiteit, nationaliteit, uw afkomst en verblijf in Najaf. Deze feiten op zich staan in bovenstaande op geen enkel moment ter discussie. Wat de documenten betreffende de werkzaamheden van uw broer betreft, werd hoger reeds opgemerkt dat aan deze documenten geen bewijswaarde kan worden toegekend gezien het kopies betreft. Om dezelfde reden kan ook geen bewijswaarde worden toegekend aan de kopie van de dreigbrief die u heeft voorgelegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept in een eerste en enig middel een schending in van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet) en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt dat zijn verklaringen verkeerd werden geïnterpreteerd, dat de vraagstelling bij het Commissariaat-generaal niet systematisch was en dat er daardoor een misverstand is geweest over het aantal moordpogingen op zijn broer.

Omtrent de periode waarin zijn broer werd bedreigd en verhuisde houdt verzoeker vast aan het feit dat zijn broer eind 2007 is gestopt met werken voor de Amerikanen en naar Basrah verhuisde waar hij ondergedoken leeft bij de familie van zijn echtgenote.

Verzoeker benadrukt dat hij een veelvoud aan documenten heeft aangebracht, dat hij geen bijkomende originele documenten kan aanbrengen omdat hij geen contact meer heeft met zijn broer en dat hij zelf slechts op informele wijze werd tewerkgesteld door de Amerikaanse troepen.

Verzoeker herhaalt dat hij zelf pas in 2007 werd bedreigd, en benadrukt dat zijn broer niet probleemloos in Basra verblijft maar ondergedoken moet leven. Verzoeker preciseert in dit verband dat hij de juiste verblijfplaats van zijn broer niet kent, maar dat zijn laatste gekende adres in de Wafa-wijk van Najaf was. Verzoeker stelt dat hij precies uit vrees voor zijn veiligheid niet meer als elektricien maar als taxichauffeur werkte en tussen Bagdad en Najaf pendelde.

Ter terechtzitting legt hij een bundel documenten neer: een overlijdensbewijs van 21 september 2010 inzake A.A.J., een 'verhoor van een klachtindiener' van 17 december 2009, een werkbadge op naam van A.A.J., een 'technische keuring voertuig', een volmacht voor auto's en twee briefomslagen.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.3. Op basis van verzoekers verklaringen en bijgebrachte documenten (werkbadge ter zitting neergelegd) wordt, zoals verweerder ter terechtzitting verklaarde, er niet aan getwijfeld dat verzoekers broer werkzaam is geweest voor de Amerikaanse troepen in Irak.

Aangaande zijn persoonlijke tewerkstelling herhaalde verzoeker, ter terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, dat hijzelf geen contact had met de Amerikanen en via zijn broer elektriciteitsdozen herstelde voor de Amerikanen.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Gelet op het in beginsel individueel en persoonlijke karakter van een asielaanvraag en het daaruit voortvloeiende onderzoek is de motivering “[d]at uw broer er na ruim twee jaar nog steeds niet in geslaagd zou zijn land van herkomst te verlaten lijkt dan ook weinig aannemelijk en doet vragen rijzen omtrent zijn intentie om effectief Irak te verlaten en de ernst van zijn vrees” niet dienstig.

Inzake verzoekers asielrelaas wordt vastgesteld dat hij blijkens de gegevens van het dossier en zijn verklaringen ter zitting afdoend heeft aangetoond dat hij in 2006 gedurende een tweetal maanden heeft gewerkt als elektricien op een Amerikaanse basis.

Behoudens de vaststelling dat verzoeker op 3 maart 2007 zou zijn ontvoerd en dit gedurende twaalf dagen door voor hem onbekende personen (administratief dossier, stuk 4, p.3) blijkt dat hij na deze ontvoering werkzaam werd als taxichauffeur op de route Bagdad - Najaf en dit tot zijn vertrek in januari 2010 (*ibid*, p.17). Deze handelwijze is niet verzoenbaar met de aangevoerde vrees voor vervolging, *in casu* represailles omwille van levering van diensten voor de Amerikanen, daar het niet aannemelijk is dat verzoeker gedurende meer dan twee jaar zou deelnemen aan het publieke leven en voor hem onbekende personen zou vervoeren en dan nog in een periode en op een route die, zeker bij vertrek uit Bagdad, blijkens de in het administratief dossier aanwezige landeninformatie gevaarlijk was omwille van het sektarische geweld.

Gelet op de tijdspanne die was verlopen sedert zijn periode van tewerkstelling bij de Amerikanen (twee maanden in 2006) en zijn deelname aan het publieke leven door de uitoefening van het beroep van taxichauffeur sinds 2007, is het eenmalig incident in december 2009 niet te duiden als een daad van vervolging omdat de daders voor verzoeker onbekende personen waren en aldus in het geheel niet uit te sluiten is dat dit incident een louter gemeenrechtelijk crimineel feit betrof.

De ter terechtzitting neergelegde documenten doen geen afbreuk aan het voormelde. Inzake het overlijdensbericht op naam van A.A.J. wordt geen uitleg verstrekt over de omstandigheden van diens dood of op welke wijze dit attest door verzoeker werd verkregen. Evenmin kan er, gelet op het voormelde inzake zijn handelwijze in de periode 2007-2010, een oorzakelijk verband met verzoekers relaas worden ontwaard. De tewerkstellingsbadge van A.A.J., de documenten inzake zijn voertuig en de klachtneerlegging voor het incident in december 2009 kunnen niet leiden tot een ander oordeel.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker geen concreet verweer tegen de omstandige motivering dat de situatie in verzoekers stad en regio van herkomst, Najaf, niet beantwoordt aan de bepalingen van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is terecht en wordt door de Raad overgenomen.

4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS